EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 9.2.2011
KOM(2011) 47 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET**

# Andra rapporten om genomförandet och tillämpningen av den ordning för lokal gränstrafik som inrättades genom förordning (EG) nr 1931/2006

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET**

# Andra rapporten om genomförandet och tillämpningen av den ordning för lokal gränstrafik som inrättades genom förordning (EG) nr 1931/2006

## 1. INLEDNING

Förordning (EG) nr 1931/2006 av den 20 december 2006 om lokal gränstrafik vid medlemsstaternas yttre landgränser och om ändring av bestämmelserna i Schengenkonventionen[1] (nedan kallad *förordningen*) medger undantag – för personer bosatta i gränsområden – från de allmänna regler om gränskontroller som fastställs i kodexen om Schengengränserna. Syftet med förordningen är att undvika hinder för handel med angränsande tredje länder och för socialt och kulturellt utbyte och regionalt samarbete med sådana länder. Enligt förordningen får medlemsstaterna ingå bilaterala överenskommelser med angränsande tredjeländer om lokal gränstrafik, under förutsättning att överenskommelserna till fullo är förenliga med bestämmelserna i förordningen.

I sin första rapport om genomförandet och tillämpningen av ordningen för lokal gränstrafik[2] angav kommissionen att mer utförlig information skulle bli tillgänglig successivt, allt eftersom fler och fler överenskommelser genomfördes i praktiken. Den angav också att den var beredd att lägga fram en ny rapport om genomförandet och tillämpningen av ordningen för lokal gränstrafik för Europaparlamentet och rådet under andra halvåret 2010.

Kommissionen bad med tanke på den nya rapporten medlemsstaterna att (på basis av ett frågeformulär) inkomma med information om tillämpningen och verkningarna av ordningen för lokal gränstrafik. Denna andra rapport har upprättats på grundval av svaren från 18 medlemsstater. Sex medlemsstater (NL, IT, CZ, EL, CY och BG) inkom inte med något svar. Medlemsstater som inte har någon yttre landgräns eller inte har för avsikt att ingå någon bilateral överenskommelse om lokal gränstrafik inkom inte med några allmänna synpunkter på genomförandet och tillämpningen av ordningen för lokal gränstrafik.

## 2. SAMRÅD PÅ GRUNDVAL AV ARTIKEL 13 I FÖRORDNINGEN

I detta avsnitt redovisas särskilt utvecklingen i fråga om bilaterala överenskommelser om lokal gränstrafik sedan offentliggörandet av den första rapporten i juli 2009.

### 2.1. Överenskommelser som redan trätt i kraft

Fyra överenskommelser har trätt i kraft sedan förordningen antogs: en överenskommelse mellan Ungern och Ukraina i januari 2008, en mellan Slovakien och Ukraina i september 2008, en mellan Polen och Ukraina i juli 2009 och en mellan Rumänien och Moldavien i

[1] EUT L 29, 3.2.2007, s. 3.
[2] KOM(2009) 383 slutlig, 24.7.2009.

oktober 2010. Det är bara överenskommelsen mellan Rumänien och Moldavien som är till fullo förenlig med bestämmelserna i förordningen. I två av överenskommelserna anges ett gränsområde som går utöver det som förordningen medger (HU–UA och SK–UA (dock bara i ett begränsat område)). I en av överenskommelserna föreskrivs i strid med förordningen en medicinsk reseförsäkring (PL–UA).

Det finns dessutom en överenskommelse mellan Slovenien och Kroatien från 2001 om samarbete i gränstrafikfrågor. Denna är i ett flertal viktiga avseenden oförenlig med förordningen[3]. Kommissionen har upprepade gånger uppmanat Slovenien att ändra överenskommelsen så att den blir förenlig med förordningen. Den har emellertid inte underrättats om någon sådan ändring eller fått någon tidsplan för en eventuell planerad ändring.

Överenskommelsen mellan Österrike och Liechtenstein om lokal gränstrafik kommer att upphöra att gälla, eftersom Liechtenstein står i begrepp att ansluta sig till Schengenområdet.

### 2.2. Överenskommelser som kommer att träda i kraft inom kort

- Polen–Vitryssland

Kommissionen har rådfrågats om ett utkast till överenskommelse mellan Polen och Vitryssland. Enligt kommissionen var utkastets krav på medicinsk reseförsäkring för gränspassage inte förenligt med förordningen. Det lades inte heller fram någon karta över det vitryska gränsområdet, så det gick inte att bedöma huruvida gränsområdet var förenligt med förordningen. Utkastet till överenskommelse har inte ändrats. Polen och Vitryssland undertecknade överenskommelsen den 12 februari 2010. Ratificeringsförfarandet pågår i båda länderna. Överenskommelsen väntas träda i kraft i början av 2011.

- Lettland–Vitryssland

I augusti 2009 rådfrågades kommissionen om ett utkast till överenskommelse mellan Lettland och Vitryssland. Kommissionen fastställde att utkastet var oförenligt med förordningen på ett par punkter: det fanns ett krav på medicinsk reseförsäkring och det fanns inte något krav på att påvisa boende i gränsområdet och legitima skäl för att ofta passera den yttre gränsen. I december 2010 underrättade Lettland kommissionen om att överenskommelsen hade undertecknats den 23 augusti 2010 och ratificerats av landet i oktober 2010. Utkastet till överenskommelse hade inte ändrats.

- Litauen–Vitryssland

Kommissionen har rådfrågats om ett utkast till överenskommelse. Den ansåg att utkastet var förenligt med förordningen. Litauen och Vitryssland undertecknade överenskommelsen den 20 oktober 2010. Ratificeringsförfarandena pågår. Överenskommelsen väntas träda i kraft under 2011.

- Norge–Ryssland

Kommissionen har rådfrågats om ett utkast till överenskommelse. Den bedömde utkastet som förenligt med förordningen. Norge och Ryssland undertecknade överenskommelsen den

[3] Närmare uppgifter finns på s. 6–7 i den första rapporten (KOM(2009) 383).

2 november 2010. Ratificeringsförfarandena pågår. Överenskommelsen väntas träda i kraft under 2011.

### 2.3. Andra samråd

Kommissionen har rådfrågats om utkast till överenskommelser mellan Lettland och Ryssland, Litauen och Ryssland och Rumänien och Ukraina. Den fann att överenskommelserna var förenliga med förordningen. De har ännu inte undertecknats.

I oktober 2008 yttrade sig kommissionen om utkast till överenskommelser mellan Bulgarien och Serbien och Bulgarien och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Den har sedan dess inte konsulterats vidare om dessa utkast.

## 3. TILLÄMPNINGEN AV ORDNINGEN FÖR LOKAL GRÄNSTRAFIK I PRAKTIKEN

### 3.1. Medlemsstaternas förenklingsåtgärder enligt de bilaterala överenskommelserna

I den första rapporten om genomförandet och tillämpningen av ordningen för lokal gränstrafik konstaterade kommissionen att medlemsstaterna i de bilaterala överenskommelserna om lokal gränstrafik fastlägger strängare villkor än de som förordningen medger. Den konstaterade också att hela det enligt förordningen tillgängliga spektrumet av förenklingsåtgärder inte utnyttjas i någon av de överenskommelser som undertecknats (och, i förekommande fall, trätt i kraft). Sedan den första rapporten offentliggjordes har det inte inträffat något som gör att dessa konstateranden behöver revideras.

I synnerhet fastläggs i överenskommelserna strängare villkor i fråga om varaktigheten för vistelsen i den berörda medlemsstatens gränsområde. Förordningen medger att gränsboende vistas oavbrutet i en medlemsstats gränsområde under upp till tre månader. I vissa (utkast till) överenskommelser anges att gränsboende får vistas oavbrutet i medlemsstatens gränsområde under högst 15 dagar eller att vistelsen inte får överstiga tre månader under en sexmånadersperiod. I tre överenskommelser föreskrivs också att gränsboende ska ha varit bosatta under minst tre år i gränsområdet i det land som gränsar till medlemsstaten i fråga: i de andra överenskommelserna föreskrivs i enlighet med förordningen bosättning under minst ett år i gränsområdet i tredjelandet i fråga. Dessutom tas det ut avgifter på mellan 20 och 35 euro för utfärdande av tillstånd för lokal gränstrafik, trots att förordningen medger att sådana tillstånd utfärdas kostnadsfritt.

### 3.2. Gränsboendes utnyttjande av de bilaterala överenskommelserna

I syfte att få en överblick över gränsboendes utnyttjande av de bilaterala överenskommelserna om lokal gränstrafik bad kommissionen medlemsstaterna att tillhandahålla uppgifter om antalet utfärdade tillstånd för lokal gränstrafik, antalet personer som har rätt att få ett sådant tillstånd, antalet avslag på ansökningar om tillstånd (och skälen för avslag), vistelsernas varaktighet samt antalet fall av missbruk av tillstånd och återkallande av tillstånd.

*3.2.1. Antal utfärdade tillstånd*

| *Utfärdande medlemsstat* | *Antal utfärdade tillstånd* | *Period*[4] | *Antal berättigade personer* | *Förhållande mellan antalet utfärdade tillstånd och antalet berättigade personer* |
|---|---|---|---|---|
| *Ungern* | 58 055 | 1/2008–5/2010 | 400 000–450 000 | ca 13 % |
| *Polen* | 31 652 | 7/2009–3/2010 | 1,2 miljoner | ca 2,7 % |
| *Slovakien* | 1 106 | 9/2008–6/2010 | 415 000 | ca 0,3 % |
| *Rumänien* | 20 308 | 10/2010–12/2010 | 1,2 miljoner | ca 2 % |
| *Slovenien* | 15 623 (uppgiften gäller antalet giltiga tillstånd) | | 250 000 | ca 6,2 % |

Tillstånden har på grund av de starka banden mellan Moldavien och Rumänien snabbt blivit populära bland de som bor i det område i Moldavien som gränsar till Rumänien. En hög andel av de som bor i det område i Ukraina som gränsar till Ungern har fått ett tillstånd utfärdat: de flesta av dessa människor tillhör den ungerska minoriteten i Ukraina, som har starka band med Ungern. De som bor i det område i Kroatien som gränsar till Slovenien och de som bor i det område i Ukraina som gränsar till Polen gör i mindre utsträckning bruk av möjligheten att få ett tillstånd utfärdat. De som bor i det område i Ukraina som gränsar till Slovakien är den grupp gränsboende som i minst utsträckning utnyttjar möjligheten att få ett tillstånd utfärdat.

*3.2.2. Avslag på ansökningar*

**Ungern** avslog 838 ansökningar under perioden december 2007–maj 2010, enbart på grund av registrering på spärrlista i Schengens informationssystem (SIS) eller andra förbud mot inresa och vistelse i landet. **Polen** avslog 272 ansökningar under perioden juli 2009–mars 2010, huvudsakligen på grund av registrering på spärrlista i SIS men även på grund av att sökanden hade ett tillstånd som fortfarande var giltigt. **Slovakien** avslog 169 ansökningar under perioden september 2008–juni 2010, huvudsakligen på grund av att sökanden i strid med överenskommelsen mellan Slovakien och Ukraina inte angav några välgrundade ekonomiska skäl för att ofta passera den yttre gränsen. **Rumänien** avslog 972 ansökningar under perioden oktober–december 2010, huvudsakligen på grund av att sökanden inte angav några välgrundade skäl för att ofta passera den yttre gränsen eller på grund av att sökanden ansågs utgöra en risk i fråga om irreguljär invandring.

Andelen avslagna ansökningar var 13 % i Slovakien, 4,7 % i Rumänien, 1,4 % i Ungern och 0,85 % i Polen. Andelen i Slovakien kan betraktas som relativt hög, andelen i Rumänien som

[4] De angivna tidsperioderna skiljer sig åt bl.a. på grund av att överenskommelserna inte trädde i kraft vid en och samma tidpunkt.

låg och andelarna i de två andra medlemsstaterna som mycket låga. De vanligaste skälen för avslag är registrering på spärrlista i SIS eller att sökande inte kan ange legitima skäl för att ofta passera den yttre gränsen.

**Slovenien** underrättade kommissionen om att landet inte avslår ansökningar formellt: sökande drar istället tillbaka sina ansökningar om de informeras om att de inte uppfyller de villkoren för att få ett tillstånd.

*3.2.3. Vistelsernas varaktighet och antalet gränspasseringar*

Enligt förordningen är den längsta tillåtna varaktigheten för en oavbruten vistelse tre månader. Eftersom frågan om vistelsernas varaktighet var föremål för diskussion i samband med förhandlingarna under 2006 om förordningstexten, var kommissionen angelägen om att få uppgifter om hur länge innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik vistas i den medlemsstat som utfärdat tillståndet. Eftersom tillstånden enligt förordningen inte ska stämplas vid in- och utresa, går det inte inhämta dessa uppgifter genom att jämföra inrese- och utresestämplar.

För att kontrollera att innehavare av tillstånd följer tremånadersregeln använder sig Ungern, Polen, Slovakien och Rumänien av sina nationella inrese- och utresessystem, med hjälp av vilka vistelsernas varaktighet kan beräknas. Dessa medlemsstater är följaktligen i stånd att tillhandahålla relevanta uppgifter om antalet gränspasseringar och vistelsernas genomsnittliga varaktighet.

**Ungern** tillhandahöll inga exakta uppgifter om antalet gränspasseringar men meddelade att tillstånden i praktiken används dagligen eller varannan dag och att vistelserna i genomsnitt varar en dag. Under perioden juli 2009–februari 2010 gjordes ungefär 1 550 000 gränspasseringar med tillstånd för lokal gränstrafik. Vistelsernas sammanlagda varaktighet under en period av sex månader från och med den första inresan får enligt överenskommelsen mellan Ungern och Ukraina uppgå till högst tre månader: tillståndsinnehavarna utnyttjar nästan alltid hela den tiden.

Under perioden juli 2009–april 2010 registrerade **Polen** 883 696 gränspasseringar inom ramen för ordningen för lokal gränstrafik. Antalet gränspasseringar visade en uppåtgående tendens under perioden. Antalet besök i Polen per utfärdat tillstånd uppgick i genomsnitt till 20,4 och vistelserna i landet varade i genomsnitt ungefär sex timmar.

**Slovakien** rapporterade att innehavare av tillstånd i regel uppehåller sig en eller två dagar åt gången i landet.

**Rumänien** skickade inte några uppgifter om vistelsernas varaktighet och antalet gränspasseringar.

**Slovenien** tillhandahöll inga exakta uppgifter om antalet gränspasseringar. Tillståndsinnehavarna får uppehålla sig upp till sju dagar i följd i gränsområdet i Slovenien, men de flesta återvänder till Kroatien samma dag som de reste in i Slovenien eller dagen därpå.

Av uppgifterna ovan framgår tydligt att tillståndsinnehavare passerar unionens yttre landgräns mycket regelbundet och uppehåller sig i den berörda medlemsstaten bara några timmar eller en eller ett par dagar åt gången. Ordningen för lokal gränstrafik fyller alltså (i de länder där den börjat tillämpas) sitt syfte att möjliggöra utbyte och samarbete över gränserna och gör livet för gränsboende lättare.

### *3.2.4. Fall av missbruk av tillstånd och återkallande av tillstånd*

**Ungern** bötfällde under perioden januari–april 2010 16 ukrainska medborgare för att de hade stannat i landet utöver den tillåtna tiden och nekade i 1 231 fall personer inresa i landet på grund av att de redan hade uppehållit sig där tre månader under en sexmånadersperiod. Två tillstånd återkallades under 2009 och fyra under de första fem månaderna 2010. Dessutom bedömdes 18 tillstånd som ogiltiga, eftersom innehavarna efter utfärdandet av tillstånden hade förbjudits att resa in i och uppehålla sig i Ungern.

**Polen** upptäckte under perioden juli 2009–april 2010 femton fall av missbruk av tillstånd. Fallen gällde nio personer som uppehöll sig utanför gränsområdet, fem personer som stannat i Polen utöver den tillåtna tiden samt en person som gjort sig skyldig till olaglig involvering i ekonomisk verksamhet i landet. De ledde till beslut om att tillstånden skulle upphävas och att personerna i fråga skulle lämna Polen. Under perioden juli 2009–mars 2010 fattades 39 beslut om återkallande av tillstånd. De 39 tillstånden utgjorde 1 % av det sammanlagda antalet tillstånd som utfärdades under den perioden.

**Slovakien** upptäckte under perioden september 2008–juni 2010 ett fall av missbruk. Det ledde till att den berörda personen blev utvisad. Under samma period återkallades 11 tillstånd.

**Slovenien** upptäckte under 2009 11 fall av missbruk. Fallen gällde smuggling, olaglig invandring och vistelse utanför gränsområdet. Påföljderna grundar sig på den nationella lagstiftningen och omfattar tillfälligt beslagtagande av tillståndet.

**Österrike** rapporterade ett fall av missbruk av ett tillstånd som Slovakien utfärdat till en ukrainsk medborgare. Österrikiska tjänstemän som deltog i gemensamma aktioner upptäckte dessutom flera fall av missbruk där ukrainska medborgare med tillstånd som utfärdats av Ungern hade stannat i det landet utöver den tillåtna tiden. Inga andra Schengenländer rapporterade några fall av missbruk[5].

**Slovakien** rapporterade att man konstaterat att vissa ukrainska medborgare hade fått tillstånd utfärdade av flera medlemsstater. Innehavarna använde tillstånden även för att passera inre gränser (gränsen mellan Ungern och Slovakien och gränsen mellan Polen och Slovakien). Slovakien vidtog åtgärder för att bestraffa sådan användning av tillstånd. Kommissionen är av den uppfattningen att sådan passering av en inre gräns inte strider mot ordningen för lokal gränstrafik så länge de berörda personerna stannar inom gränsområdena.

**Rumänien** upptäckte under perioden oktober–december 2010 27 fall av missbruk: 22 tillstånd återkallades och 5 beslut om återvändande utfärdades.

Kommissionen drar på grundval av uppgifterna ovan slutsatsen att genomförandet i praktiken av överenskommelserna om lokal gränstrafik i relativt få fall leder till missbruk. Det finns i synnerhet inga bevis för att innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik i strid med reglerna systematiskt reser till andra medlemsstater än den stat tillståndet är giltigt för.

---

[5] BE, CH, DE, EE, ES, FR, LT, LV, MT, NO, PT och SE.

## 4. SÄRSKILDA FRÅGOR RÖRANDE UPPFÖLJNINGEN AV DEN FÖRSTA RAPPORTEN

### 4.1. Definitionen av gränsområdet

#### *4.1.1. Allmänt*

Polen har flera gånger[6] pekat på behovet av en ändring av förordningens definition av gränsområdet[7]. Landet anser att den nuvarande definitionen leder till en uppdelning av integrerade områden och till att politiska och ekonomiska centrum utesluts.

Frågan om vilket område som skulle betraktas som gränsområde var en av de svåraste i samband med förhandlingarna under 2006 om förordningstexten: syftet med förordningen var visserligen att göra det lättare för gränsboende att röra sig över gränsen, men det var också nödvändigt att beakta säkerhetskraven i Schengenområdet i dess helhet, eftersom ordningen för lokal gränstrafik utgjorde ett undantag från de allmänna reglerna för passage av de yttre gränserna.

Kommissionen angav i samband med att den skickade ut det frågeformulär som ligger till grund för denna rapport att den var beredd att föra en diskussion med medlemsstaterna om huruvida definitionen av gränsområdet är tillräckligt flexibel. Ingen sådan diskussion kom emellertid till stånd, och ingen annan medlemsstat än Polen begärde i svaret på frågeformuläret att definitionen av gränsområdet skulle ändras. En av medlemsstaterna gav uttryck för uppfattningen att definitionen inte borde ändras och att kommissionen noggrant borde kontrollera att bilaterala överenskommelser är förenliga med bestämmelserna i förordningen, särskilt i fråga om fastläggandet av gränsområdet.

Med beaktande av det som anges ovan drar kommissionen slutsatsen att den nuvarande definitionen av gränsområdet (som en zon som i regel sträcker sig upp till 30 km från gränsen men undantagsvis kan sträcka sig upp till 50 km från gränsen) fortfarande är en skälig kompromiss.

#### *4.1.2. Kaliningradregionen*

Den till Ryssland hörande Kaliningradregionen blev en enklav i Europeiska unionen till följd av utvidgningen av denna år 2004. Regionen har nästan en miljon invånare, av vilka ungefär 430 000 bor i huvudstaden, Kaliningrad.

Under förra året begärde Polen[8] (inte bara unilateralt utan även tillsammans med Ryssland[9]) till Kaliningradregionens specifika situation anpassade ändringar av förordningen.

---

6 Senast i en skrivelse från utrikesminister Radoslaw Sikorski och inrikes- och förvaltningsminister Jerzy Miller som sändes till medlemsstaterna och kommissionen i september 2010.

7 I artikel 3.2 i förordningen anges följande definition: ”*gränsområde*: ett område som sträcker sig högst 30 kilometer från gränsen. De berörda staterna skall i sina bilaterala överenskommelser vilka avses i artikel 13, specificera vilka lokala förvaltningsområden som skall utgöra gränsområdet. Om någon del av ett sådant område är belägen mer än 30 kilometer men mindre än 50 kilometer från gränsen skall det ändå anses som en del av gränsområdet”.

8 I den ovan nämnda skrivelsen från utrikesminister Radoslaw Sikorski och inrikes- och förvaltningsminister Jerzy Miller till medlemsstaterna och kommissionen.

9 I ett uttalande av den 6 april 2010 från Polens utrikesminister Radoslaw Sikorski och Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov om tillämpningen av reglerna för lokal gränstrafik på Kaliningradregionen och det angränsande området i Polen.

Polen anser att en strikt tillämpning av förordningen kan leda till en uppdelning av Kaliningradregionen i tre zoner, en zon som omfattas av en bilateral överenskommelse om lokal gränstrafik med Polen, en zon som omfattas av en sådan överenskommelse med Litauen och en zon som, på grund av att den ligger utanför gränsområdet, inte omfattas av någon bilateral överenskommelse om lokal gränstrafik. Polen begär därför att förordningen ändras så att hela Kaliningradregionen faller inom ramen för förordningen.

Kommissionen önskar i detta sammanhang påminna medlemsstaterna om att Europeiska unionen under senare år har lanserat ett flertal konkreta initiativ som visar dess beredskap att göra det lättare för invånarna i Kaliningradregionen att röra sig över gränserna. Till dessa initiativ hör dokumentet för förenklad transitering (FTD) och dokumentet för förenklad järnvägstransitering (FRTD)[10], som underlättar resande mellan Kaliningradregionen och resten av Ryssland, och avtalet från 2007 mellan EU och Ryssland om förenklade viserings-förfaranden[11], genom vilket utfärdandet av viseringar för kortare vistelse till ryska medborgare som ska resa till Schengenländer förenklas. Kommissionen har rekommenderat en omförhandling av avtalet om förenklade viseringsförfaranden, i syfte att förbättra dess funktion och införa ytterligare förenklingar för medborgarna (inbegripet invånarna i Kaliningradregionen).

Med hänsyn till Kaliningradregionens särskilda läge anser kommissionen att det kan vara motiverat att ändra förordningen så att hela regionen kan behandlas som ett gränsområde. Därigenom skulle man kunna undvika en konstlad uppdelning av regionen där vissa invånare inte skulle komma i åtnjutande av förenklingarna för den lokala gränstrafiken. En ändring av förordningen enligt ovan skulle också möjliggöra ett närmare regionalt samarbete. Kommissionen är därför beredd att diskutera en sådan ändring med medlemsstaterna och Europaparlamentet.

I avvaktan på en ändring av förordningen uppmanar kommissionen Polen och Litauen att ingå bilaterala överenskommelser med Ryssland på grundval av den gällande förordningstexten. Sådana överenskommelser skulle snabbt kunna göra det lättare för många invånare i Kaliningradregionen att röra sig över gränsen. Kommissionen avråder bestämt parterna från att ingå överenskommelser som inte är förenliga med förordningen.

### 4.2. Medicinsk reseförsäkring

Polen har sedan 2008 begärt att förordningen ska ändras så att innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik blir skyldiga att ha en medicinsk reseförsäkring. I alla bilaterala överens-kommelser om lokal gränstrafik som Polen förhandlat om finns ett krav på medicinsk reseförsäkring. Polen oroar sig för att innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik ifall det inte finns något krav på sådan försäkring skulle kunna ta sig över gränsen bara för att utnyttja akutsjukvården i landet.

Kommissionen fastställde i den första rapporten om genomförandet och tillämpningen av ordningen för lokal gränstrafik att det strider mot förordningen att införa ett krav på medicinsk reseförsäkring i en bilateral överenskommelse om lokal gränstrafik. Varken i artikel 4 eller artikel 9 i förordningen anges att medlemsstaterna får ställa krav på medicinsk reseförsäkring. Syftet med artiklarna är att, genom att förenkla villkoren för inresa och

---

[10] Se förordning (EG) nr 693/2003 av den14 april 2003 (EUT L 99, 17.4.2003, s. 8).

[11] EUT L 129, 17.5.2007, s. 27.

fastlägga enkla villkor för utfärdande av tillstånd för lokal gränstrafik, göra det lättare för gränsboende att röra sig över gränsen. I de båda artiklarna ställs det inte heller något krav på att de som ansöker om tillstånd för lokal gränstrafik ska visa att de har tillräckliga medel för sitt uppehälle. Viseringssökande är enligt viseringskodexen (förordning (EG) nr 810/2009) skyldiga att ha medicinsk reseförsäkring, men innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik är uttryckligen undantagna från kravet på visering. Ingen medlemsstat som ingått en bilateral överenskommelse om lokal gränstrafik i vilken det (i enlighet med förordningen) inte ställs krav på medicinsk reseförsäkring har rapporterat några fall där innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik utan medicinsk reseförsäkring har tagit akutsjukvården i anspråk under en vistelse på medlemsstatens territorium.

Med beaktande av det som anges ovan vidhåller kommissionen att varje medlemsstat bör överväga andra lösningar än att ställa krav på medicinsk reseförsäkring, t.ex. ingående av ett bilateralt avtal mellan medlemsstaten och det berörda tredjelandet om ersättning för vårdkostnader.

## 5. SLUTSATSER

Ordningen för lokal gränstrafik har funnits i fyra år och hittills har bara fyra av de bilaterala överenskommelser om lokal gränstrafik som förhandlats fram på grundval av förordningen hunnit träda i kraft. Ytterligare tre överenskommelser väntas dock träda i kraft under de närmaste månaderna (överenskommelsen mellan Polen och Vitryssland, den mellan Litauen och Vitryssland och den mellan Norge och Ryssland). Detta visar att de berörda länderna anser att ordningen för lokal gränstrafik är till nytta för att främja den gränsöverskridande handeln, det sociala och kulturella utbytet och det regionala samarbetet.

Kommissionen drar av de (visserligen rätt begränsade) uppgifter som finns tillgängliga slutsatsen att ordningen för lokal gränstrafik fungerar väl i praktiken, med tanke på det inte finns mycket som tyder på att ordningen missbrukas och med beaktande av att den gör livet för gränsboende betydligt lättare.

I förordningen görs enligt kommissionens uppfattning rätt avvägning mellan förenklingar för gränsboende, å ena sidan, och säkerhetskraven i Schengenområdet i dess helhet, å andra sidan. Kommissionen förespråkar därför inte någon ändring av förordningen vare sig för att införa ett krav på medicinsk reseförsäkring eller för att omdefiniera gränsområdet. Den uppmanar de medlemsstater som ingått bilaterala överenskommelser som inte är till fullo förenliga med förordningen att ändra dessa i enlighet med förfarandet i artikel 13 i förordningen. Om överenskommelserna inte ändras, kommer kommissionen att bli tvungen att göra bruk av sina befogenheter enligt fördragen, för att trygga en enhetlig och korrekt tillämpning av EU-lagstiftningen.

Vad beträffar Kaliningradregionen, som utgör ett särfall, förordar kommissionen dock att förordningen (under förutsättning att medlemsstaterna och Europaparlamentet ställer sig bakom detta) ändras så att hela regionen kan behandlas som ett gränsområde.